

Hồi 27

Cảnh Ngũ Tuyệt Đài Nhiều Thị Phi

Lúc ấy đã là tháng mười đầu mùa Đông, trong khu núi Hoàng Sơn đã giá lạnh vô cùng. Những cây cối ở dưới núi đã trơ trọi, chỉ còn lại cảnh khô gió bắc thổi ào ào, khiến ai nấy cũng không dám đi lại bên ngoài.

Lúc ấy bỗng có hai người xuất hiện, hai người đó là một nam một nữ, người đàn ông mặc áo nho sinh mỏng manh, mặt vàng khè trên má có vết sẹo đen tựa như một lá thuốc cao lớn dán ở trên mặt vậy. Người đàn bà ăn mặc theo kiểu quê mùa, quần áo mỏng manh nhưng không sao che lấp được gương mặt xinh đẹp của nàng.

Hai người sánh vai nhau đi trên con đường nho nhỏ để tiến lên trên đỉnh núi, thái độ trông rất ung dung, không khác gì một đôi vợ chồng mới cưới đang đi du ngoạn vậy.

Tuy trông thấy hai người đi rất thông thả, nhưng sự thật tốc độ lại nhanh khôn tả, chỉ trong chốc lát đã mất dạng trong rừng cây khô ngay.

Không bao lâu, Long Uyên với Vân Tuệ đã lên tới cửa chùa. Tri Khách Tăng thấy hình dáng của hai người thì biết là đi chơi núi, thấy trời tối định vào xin ngủ trọ.

Hòa thượng ấy liền đưa hai người vào phòng khách, dẫn mỗi người vào một phòng riêng biệt. Vân Tuệ có vẻ không vui, nhưng biết luật lệ của nhà chùa như vậy, dù vợ chồng cũng không được ngủ chung một phòng.

Sáng ngày hôm sau, hai người ăn điểm tâm xong, hỏi rõ đường lối lên núi, cúng một ít tiền để làm tiền nhang đèn, rồi cả hai người đi lên núi ngay. Không bao lâu, hai người đã lên tới Vân Sào.

Vân Sào là tên một cái động, động ấy sâu chừng hai ba trượng, phía đông nam của động ấy ánh mặt trời có thể chiếu vào được, nhưng trong động lúc nào cũng có mây và sương mù, cho nên mới được người ta đặt cho cái tên như thế.

Trong động còn có mấy chục bậc thang đá, đi theo bậc thang đó lên tới bên trên thì tựa như mình ở trong giếng đi ra bên ngoài vậy. Khi lên khỏi hang động, thoạt tiên tưởng là không có lối đi ở nơi đây cho du khách lên núi.

Long Uyên và Vân Tuệ hai người giở kinh công tuyệt mức ra, leo lên thang đó tiến thẳng lên tới bên trên, khi hai người nhìn xuống thì thấy mình như đang đứng ở lưng chừng núi vậy.

Lúc ấy mặt trời mới mọc, Long Uyên đứng ngắm nhìn về phía xa thấy các ngọn núi như nằm phục ở trong bể mây, trông rất trắng lẹ. Long Uyên cảm thấy khoan khoái vô cùng, không sao nhìn được, liền ngẩng mặt lên trời hú lên một tiếng thật dài. Tiếng hú của chàng quả thật rất lớn và mạnh khôn tả, khiến những khoảng núi ở vùng đó đều có tiếng vang vọng mãi mà không ngớt.

Vân Tuệ thấy chàng khoái chí như thế thì trong lòng cũng vui vẻ, và cũng hú theo để họa với tiếng hú của chàng.

Ngờ đâu, tiếng hú của hai người chưa ngớt thì trên sườn núi ở phía bên phải đột nhiên có hai tiếng hú khác vọng tới. Hai tiếng hú đó vừa dứt, Vân Tuệ với Long Uyên đã thấy có hai người lần lượt hiện ra. Người đi đầu tuổi đã ngoài năm mươi, mình gầy gò da đen nhánh, tóc hoa râm xõa xuống hai vai, dưới cằm có bộ râu đen quăn lên, mình mặc áo dài màu vàng, chân đi hia. Vừa xuất hiện, y đã đứng ở trên một canh thông cách chỗ Long Uyên chừng hai trượng, tay phải của y cầm một cây thiết trượng to bằng cánh tay trẻ con. Còn bên tay trái thì chỉ có tay áo phất phơ thôi, vì từ khuỷu tay trở xuống đã cụt, y nhìn thẳng vào Long Uyên với Vân Tuệ, ngắm nghía hai người hồi lâu. Người ra sau cũng là một ông già mặc y phục nhà nông, chân đi đất, tay cầm một cái ống điếu đang hút phì phèo, đứng ở trên một tảng đá nhô ra, và cũng đưa mắt ngắm nhìn bọn Long Uyên hai người.

Long Uyên với Vân Tuệ bỗng thấy hai người xuất hiện như vậy, thoát tiên hai người ngần ra, sau nghĩ lại Thiết Trượng Tú với Hoàng Sơn Lão Nông chả ở trên núi này là gì? Hai người đó chính là hai lão này, nên chàng với Vân Tuệ không lấy gì làm ngạc nhiên nữa.

Thì ra hai người đó chính là Thiết Trượng Tú với Hoàng Sơn Lão Nông Tả Cảnh Sinh thật. Hai người ở Sào Hồ thiết lập lời đài để dụ thiên hạ anh hùng đến đó cướp vật báu của con Tử Kim Giao, ngờ đâu mưu gian của cả hai chưa thành thì song song đã bị Phong Lan với Hồ Hùng đá thương, đồng thời, hai người đã được gặp Long Uyên một lần rồi.

Nhưng bây giờ Long Uyên đã hóa trang thành một người khác, cho nên dù đã gặp nhau nhưng họ cũng không sao nhận được mặt chàng.

Hãy nói Thiết Trượng Tú ở trên canh thông ngắm nhìn hai người một hồi, thấy thiếu niên mặt xấu xí với một cô nương mặt đẹp kỳ lạ nhìn mình không có vẻ gì nao núng cả. Y nổi giận, liền lên tiếng hỏi:

- Hai người tên họ là gì? Môn hạ của ai? Lên núi Hoàng Sơn này kêu la om sòm như thế làm chi? Chẳng lẽ trưởng bối với sư trưởng của hai người không nói cho hai người biết những điều cấm kỵ của lão phu với lệ luật của Tả huynh hay sao?

Giọng nói của y rất kiêu ngạo và ngang tàng vô cùng, đủ thấy y không coi Long Uyên với Vân Tuệ vào đâu cả.

Tuy Long Uyên là người rất nhân hậu, việc gì cũng có thể nhẫn nại được, nhưng phần thứ nhất là chàng vẫn không có thiện cảm với Thiết Trọng Tú, phần thứ hai là bọn họ đến một cách quá đột ngột khiến cho chàng mất hứng du ngoạn, nên mới khiến chàng không vui.

Ngày nọ ở Sào Hồ, tuy Vân Tuệ chưa xuất đầu lộ diện, nhưng đã hóa trang thành một bà cụ già ngồi ở dưới đất. Nền nhất cử nhất động của mọi người ở trên đài đều được nàng thấy rõ hết. Đối với tác phong ích kỷ và kiêu ngạo của Thiết Trọng Tú, nàng đã bất mãn rồi, bây giờ thấy cử chỉ và thái độ của y, nàng lại càng tỏ vẻ không vui.

Nàng không sao nhịn được nữa, liền nổi giận quát hỏi:

- Ông già kia ăn nói khoác lác quá, chẳng lẽ Hoàng Sơn này của hai ông đã mua của nhà vua rồi chăng? Người khác sợ ông hay không thềm chấp nhất với ông, nhưng Thiên Diện Phu Nhân này thì khác chứ không phải như những người mà xưa nay vẫn sợ ông đâu. Nếu ông không tin thì cứ thử xem có làm gì nổi bốn phu nhân không?

Thiết Trọng Tú với Hoàng Sơn Lão Nông thấy nàng nói như vậy đã có vẻ giận, nhưng sau nghe thấy nàng tự xưng là Thiên Diện Phu Nhân thì cả hai đều lộ vẻ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau một cái.

Sau, Hoàng Sơn Lão Nông liền cất giọng khàn khàn như tiếng thanh la vỡ và hỏi lại:

- Con nhỏ kia nói gì? Chẳng lẽ mi là Thiên Diện Phu Nhân ư? Nếu vậy...

Thì ra cái tên Thiên Diện Thư Sinh với Thiên Diện Phu Nhân ở Kim Lăng đánh bại bát đại tiêu cực và phá tan Tam Giang tiêu cực đã lừng lẫy khắp nơi. Tiếng tăm của hai người cũng lan rộng trong giang hồ rồi. Sự thật việc làm của hai người ở Kim Lăng cũng chưa đủ khiến người ta phải kinh hãi. Sở dĩ người ta hãi sợ Thiên Diện Phu Nhân là vì nàng đã tuyên bố nàng là môn hạ của Cô Độc Khách, Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm năm xưa.

Năm xưa, Cô Độc Khách một mình đả thương và giết mấy chục cao thủ của giang hồ. Bây giờ đồ đệ của Cô Độc Khách lại giáng lâm Trung Nguyên, chắc thế nào cũng trả thù cho sư phụ và gây nên phong ba bão táp. Hơn nữa, Thiên Diện Phu Nhân phải có bản lĩnh như thế nào thì mới dám công khai xưng danh phận ở giang hồ, bằng không thì nàng đâu dám

mạo nhận như thế? Nhưng Thiết Trượng Tú đã trót nói khoác từ trước rồi, chẳng lẽ bây giờ lại tỏ ra đầu hổ đuôi rắn mà chịu khuất phục và rút lui hay sao?

Mà dù y chưa nói khoác đi chẳng nữa, nghe thấy Vân Tuệ mỉa mai như thế cũng không sao nhin được.

Thiết Trượng Tú cau mày lại, nhẹ nhàng nhảy xuống đất chống cây thiết trượng xuống đất một cái, đuôi gậy đã cắm sâu vào mặt đất hơn thước, rồi y trợn ngược một bên mắt lên cười nhạt và nói tiếp:

- Con nhãi kia, đừng có ngông cuồng như vậy! Lão phu Thiết Trượng Tú, tuổi tuy ngoài năm mươi thực, nhưng chưa hề biết sợ là gì hết. Ngày hôm nay, các người đã xâm nhập vào Hoàng Sơn, lại còn kêu la om sòm, rõ ràng là khinh thị Hoàng Sơn của ta không có người. Lão phu với vị Tả huynh đây, thân là địa chủ, dù sao cũng phải lãnh giáo xem Thiên Diện Phu Nhân mới ra đời lại có tài ba như thế nào mới được.

Thoạt tiên Long Uyên nghe thấy Vân Tuệ nói như vậy thì biết ngày hôm nay trận đấu này không thể nào tránh được. Lúc này chàng lại nghe thấy Thiết Trượng Tú làm bộ làm tịch như vậy, mới nghĩ tới y đã bị Phong Lan đánh bại liền tủm tủm cười.

Vân Tuệ thấy Long Uyên không có ý ngăn cản mình, lại càng hăng hái thêm, liền cười khanh khách, tiếng cười của nàng như tiếng chuông bạc vậy.

Long Uyên với Thiết Trượng Tú các người thấy nàng cười như thế đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao nàng lại cười, cùng ngơ ngác nhìn nàng. Ngờ đâu nàng cười xong đã sầm nét mặt lại, quát lớn:

- Lão già này không biết xấu hổ, mồm mép lại cứng cỏi đến như thế. Nếu người quên, để bốn phu nhân nhắc nhở cho người nhớ. Hay là người thử cúi đầu nhìn lại cánh tay trái xem. Trên đỉnh núi Bạch Thạch tại Sào Hồ...

Thiết Trượng Tú bị chế nhạo như vậy thì mặt xám xịt, râu tóc dựng ngược, liền thét lớn một tiếng rồi múa cây thiết trượng nhắm đầu Vân Tuệ đánh mạnh xuống, miệng y vẫn quát tháo mắng chửi:

- Con tiện tỳ này đáng chết thực! Có mau nộp mạng cho lão phu không?

Vân Tuệ vẫn đứng yên không cử động, đứng nhìn thế trượng của đối phương tấn công tới, miệng cất giọng như tiếng oanh mà trả lời:

- Chưa chắc!

Nàng vừa nói xong đã giở Thiên Cơ bộ pháp ra tránh né. Chỉ thoáng cái, nàng đã lướt tới cạnh Thiết Trượng Tú liền, rồi nàng giơ tay lên chộp tay áo bên trái của Thiết Trượng Tú đang bay phất phới.

Thiết Trượng Tú lập lời đài ở núi Bạch Thạch, định dùng tài ba của mình làm cho quần hùng khiếp phục, rồi một mình chiếm vật báu là con Tử Kim Giao, ngờ đâu đấu với Phong Lan chưa đầy trăm hiệp đã cụt mất một cánh tay. Thế là y không những bị mất sĩ diện mà bao nhiêu tráng trí hùng tâm cũng theo cánh tay đó mà biến mất. Từ khi thua trận đó rồi, y cùng Hoàng Sơn Lão Nông quay trở về Hoàng Sơn tập thêm võ công để trả thù mối hận ấy.

Bây giờ tài nghệ chưa luyện thành nhưng đối với những người trẻ tuổi của thiên hạ, y không dám khinh thường như trước nữa. Cho nên y vừa ra tay đã tấn công một thế rất mạnh, trông như là định đấu thí mạng vậy, nhưng sự thực thì y chỉ cần dùng có năm thành công lực thôi, còn thì chuẩn bị thân thể và biến thức.

Lúc ấy, y thấy thân pháp của Vân Tuệ như hành vân lưu thủy, thái độ ung dung và đẹp khôn tả, nhiều lần y thấy rõ ràng nàng bị đánh trúng rồi, nhưng chỉ sai có một ly thôi mà nàng lại tránh thoát. Thấy vậy, y kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng:

- Hôm nay có thắng con nhỏ này, ít nhất cũng phải đấu mấy trăm hiệp mới được.

Vì thế, y càng cẩn thận tấn công từng thế từng thức một, và cây gậy của y tựa như con linh xà, cứ nhắm các nơi yếu huyệt của Vân Tuệ mà tấn công tới.

Vân Tuệ thấy trượng pháp của y cao siêu như vậy cũng phải lên tiếng khen ngợi:

- Giỏi lắm!

Nhưng nàng vẫn tiếp tục dùng Thiên Cơ bộ pháp, chỉ thoáng cái nàng đã lui về phía sau Thiết Trượng Tú liền.

Thiết Trượng Tú vội giở thế Bát Diện Oai Phong ra, múa tít cây trượng không để cho nàng tới gần.

Bề ngoài trông thấy Vân Tuệ như bị bóng trượng của đối thủ bao vây, nhưng sự thực thì nàng chưa giở tới năm thành chân lực ra đối phó, mà đối phương đã không làm gì nổi nàng rồi.

Đồng thời, nàng cũng chưa giơ tay ra tấn công vội, chỉ dùng hai tay áo để đối phó thôi. Nhưng trông nàng tựa như hồ điệp xuyên hoa, tha hồ cho cây gậy sắt của Thiết Trượng Tú múa tít đến đâu, có thể nói là mưa gió cũng không lọt qua được, mà cũng không sao va đụng nổi một chút vật áo của nàng.

Thiết Trọng Tú tức giận đến độ miệng quát lia lịa, tiếng quát của y chấn động cả bốn phương.

Hoàng Sơn Lão Nông đứng ở tảng đá chăm chú nhìn vào đấu trường, thấy vậy cũng phải lo âu hộ người bạn. Y có ý muốn nhảy vào giúp Thiết Trọng Tú một tay, nhưng cứ thấy Long Uyên đứng đó khoanh tay mỉm cười, trông rất an nhàn, hình như chàng đã yên trí người của phe chàng thế nào cũng đắc thắng vậy, nên lão càng lo ngại không dám nhảy xuống giúp bạn mình nữa, vì sợ nhảy xuống thì thế nào thiếu niên nọ cũng cản trở mình.

Thiếu niên ấy đã tự nhận là Thiên Diện Thư Sinh, ắt là chồng của Thiên Diện Phu Nhân. Võ công của vợ đã cao siêu như thế thì võ công của chồng tất phải giỏi hơn. Vì vậy, Lão Nông liền nghĩ thầm:

- Nếu bây giờ mình đường đột ra tay giúp Thiết Trọng Tú, thế nào Thiên Diện Thư Sinh cũng ra tay ngăn cản. Như vậy có phải là một đấu với một không? Nếu thế...

Tả Cảnh Sinh suy nghĩ hoài mà vẫn do dự không dám ra tay. Long Uyên biết rõ võ công của Vân Tuệ không kém gì mình, đồng thời cũng hiểu hết sức lực của Thiết Trọng Tú ra sao. Hiện giờ bề ngoài thì trông như Thiết Trọng Tú thắng thế, nhưng Vân Tuệ đã giở toàn lực ra đâu? Có lẽ chỉ đấu một lát nữa thì Thiết Trọng Tú sẽ thấm mệt mà thua nàng liền. Vì vậy, chàng mới ung dung đứng yên chỗ đó, một mặt xem trận đấu, một mặt ngắm cảnh ở phía xa.

Vân Tuệ vừa đấu vừa đưa mắt liếc nhìn Hoàng Sơn Lão Nông, thấy ông già ấy đang nhìn trước nhìn sau, có lẽ nóng lòng sốt ruột lắm. Đồng thời nàng lại thấy Thiết Trọng Tú cứ quát tháo luôn miệng, nàng liền nghĩ ra một kế vội lên tiếng gọi:

- Này lão khỉ già kia, đã ngứa tay rồi phải không? Còn đợi chờ gì nữa? Mau mau xuống đây để bốn phu nhân cho hai người được liên tay đấu.

Hoàng Sơn Lão Nông tuy chưa có tên tuổi gì ở trên giang hồ, nhưng y là người rất tự phụ, những nhà nông với tiểu phu ở vùng Hoàng Sơn này đều coi y như thần thánh. Dù y mặt hơi giống khỉ nhưng không ai dám gọi y là khỉ hết. Nay bỗng thấy Vân Tuệ gọi y là khỉ già thì làm sao mà y không tức giận? Thế rồi y liền vươn cổ hú lên một tiếng rồi nhảy lên trên cao ba trượng, tay phải cầm ống điều, miệng thì quát:

- Tiện tỳ vô lễ như vậy. Khi người quá đổi. Để lão phu cũng...

Y chưa nói dứt thì đầu đã đâm bổ xuống nhằm đỉnh đầu Vân Tuệ tấn công luôn. Người của y chưa tới nơi, miệng thì phun ra một làn khói thuốc khét lẹt. Làn khói đó xuyên qua chướng phong vẫn tự như thường, và cứ nhắm đầu Vân Tuệ mà chụp xuống.

Thiết Trọng Tú với Tả Cảnh Sinh cùng ở Hoàng Sơn, tất nhiên y biết rõ công lực của Lão Nông như thế nào. Lúc này thấy người bạn ra tay trợ giúp mà lại sử dụng Mãng Ngưu Khí Công, một môn nội công rất lợi hại của Lão Nông nên y mừng thầm, nhưng ngoài mặt y vẫn không nói năng gì hết, cứ tiếp tục múa thiết trọng giở hai thế tuyệt học ra tấn công vào hai cánh tay của Vân Tuệ.

Vân Tuệ giơ hai tay áo lên khẽ hóa giải hai thế công ấy. Nàng hiểu ngay dụng ý của hai thế công của Thiết Trọng Tú rồi, chắc đối phương không định đả thương mình đâu và chỉ muốn làm cho mình vướng tay để làn khói tấn công xuống mà mình không sao chống đỡ được. Nhưng Vân Tuệ đã được chân truyền của Cô Độc Khách từ hồi còn nhỏ, lại nghiên cứu võ công với Long Uyên sáu bảy năm, sau lại nhờ có sức của Kinh châu vạn năm mà đã luyện thành Thiên Địa Cương Khí tùy theo ý muốn của mình, muốn cương muốn nhu gì cũng đều được, nên nàng có coi Mãng Ngưu Khí Công của Tả Cảnh Sinh vào đâu? Tuy vậy, nàng vẫn giả bộ không biết, cứ ung dung hóa giải hai thế công của Thiết Trọng Tú. Chờ tới khi làn khói thuốc của Lão Nông lẩn át xuống tới chỗ cách đỉnh đầu nàng chừng một thước, thì nàng bỗng ngửa người về phía sau, hai chân như đóng đinh vào mặt đất, nửa người trên vừa ngửa về phía sau ba bước.

Thiết Trọng Tú thấy vậy thì mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Con nhãi này, phen này mi phải nộp mạng cho lão phu rồi".

Nghĩ đoạn, y liền múa gậy nhằm thân dưới của Vân Tuệ mà thúc luôn. Đồng thời, làn khói thuốc ở trên đỉnh đầu Vân Tuệ tuy không đè xuống trúng đầu, nhưng nó cũng bay xuống lẩn áp bụng dưới của nàng.

Tả Cảnh Sinh ở trên cao trông xuống thấy rõ ràng Vân Tuệ không tránh né mà chỉ ngửa người về phía sau thì cũng nghĩ thầm: "Con nhãi này khinh địch như vậy, thực đáng chết lắm".

Nhưng y không hề biết Vân Tuệ định tâm ra sao, nên y vẫn tiếp tục múa ống điều nhằm giữa ngực nàng điểm xuống.

Trong lúc ba mặt bị tấn công nhanh như vũ bão mà Vân Tuệ thì đang ngửa người về phía sau, trông như nàng đã dùng hết hơi sức rồi, ai cũng yên trí thế nào nàng cũng bị hai kẻ địch đả thương chứ không sai.

Long Uyên đứng cạnh thấy vậy, tuy biết Vân Tuệ thế nào cũng tự cứu được, nhưng chàng cũng lo âu hộ nàng và toát mồ hôi lạnh ra, liền kêu "ồ" một tiếng, nhưng chàng vẫn chưa ra tay. Sự thực, dù chàng có ra tay chắc cũng không cứu kịp.

Nói thì chậm, chuyện xảy ra lúc ấy rất nhanh, chỉ trong nháy mắt Vân Tuệ đã hét lên một tiếng “đi”, nàng phất tay áo lên một cái, miệng nàng thổi phù một hơi, đồng thời chân phải đá lên phía trên một thế. Chỉ thấy Tả Cảnh Sinh chưa kịp tấn công xuống, thì người đã như một chiếc diều đứt dây, miệng thì kêu “oa” một tiếng, người đã bị hất bắn ra ngoài xa mấy trượng, làn khói thuốc của y sắp xuống tới ngực Thiết Trượng Tú đứng cách đó năm thước. Điều lạ nhất là chân nàng đá trúng ngay vào đầu chiếc gậy sắt của Thiết Trượng Tú, mà đã khiến y cảm thấy hổ khẩu tay phải đau nhức như bị đao cắt, không sao cầm vững nổi chiếc gậy ấy nữa. Thế là gậy của y bị đá tung lên trời không, rơi xuống dưới núi.

Thiết Trượng Tú giật mình kinh hãi, chưa kịp thấy rõ là vật gì thì đã thấy làn khói thuốc nhanh như điện chớp nhắm ngực mình lấn át tới. Y cả kinh thất sắc, không kịp xem vết thương ở trên tay nữa, vội nhảy lui về phía sau năm, sáu thước để tránh né, nhưng làn khói thuốc đó như có một luồng sức mạnh ở phía sau đẩy tới và cứ đuổi theo y hoài.

Thiết Trượng Tú đã đuối sức rồi, bất đắc dĩ phải cúi đầu và dùng đầu để chống đỡ. Chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, làn khói thuốc ấy như cái búa nặng nghìn cân đánh trúng đầu Thiết Trượng Tú. Y loạng choạng lùi về phía sau ba bước, đầu như bị nứt rạn, hai mắt tối tăm, cổ họng thấy ngòn ngọt và thổ ngay ra hai búng máu tươi, rồi ngã lăn ra đất chết giắc.

Hoàng Sơn Lão Nông tuy bị bắn ra ngoài xa mấy trượng nhưng còn miễn cưỡng hạ chân đứng vững được. Y thấy vậy thì hồi hận vô cùng, thấy lợm giọng, cố hết sức nén cục máu tươi ấy xuống, nhưng không sao được, rốt cuộc phải phun ra.

Còn Vân Tuệ thì nhẹ nhõm vô cùng. Nàng tấn công ba thế như vậy xong, liền nhảy ra ngoài xa hơn trượng, hạ thân xuống cạnh Long Uyên và đứng sát cánh với chàng, mặt không đỏ, hơi thở không đứt đoạn, miệng vẫn cười tùm tùm như là người chưa hề dùng qua hơi sức vậy.

Tả Cảnh Sinh đang tức giận khôn tả, thấy thái độ của nàng như vậy liền nản chí vô cùng, vội cúi đầu xuống, trông không khác gì một con gà chọi bị thua.

Long Uyên thấy vậy không nở, liền đi tới gần an ủi rằng:

Thắng bại là sự thường của binh gia, ngài mau ngồi xuống để vận công điều khí chữa thương đi.

Nói xong, chàng từ từ đi tới chỗ cạnh Thiết Trượng Tú, đang định cứu cho y lai tỉnh.

Ngờ đâu, Tả Cảnh Sinh lại không chịu ân huệ đó, vội chạy tới cạnh Thiết Trượng Tú rồi hùng hổ quát bảo:

- Tiểu tử, ngươi đừng có giả từ bi. Lão phu không ưa cái trò này đâu.

Nói xong, y liền xốc Thiết Trượng Tú lên, hậm hực nói với Vân Tuệ tiếp:

- Ngày hôm nay, lão phu bại ở trong tay mi, chỉ có thể tự trách bản thân học nghệ không tinh, nhưng lão phu còn sống sót ngày nào, thì quyết phải trả được mỗi nhục ngày hôm nay.

Vân Tuệ nghe vậy thì không sao chịu nổi, liền cười nhạt một tiếng, đang định lên tiếng mắng chửi vài câu, thì đột nhiên nghe thấy phía bên trái có tiếng gió động. Nàng vội quay người lại nhìn thì mới hay trên đầu cây thông đã có hai hòa thượng vạm vỡ, tuổi chừng bốn mươi.

Hai hòa thượng to lớn vạm vỡ như thế, đứng ở trên cành cây mà cành cây không bị cong chút nào, quả thật võ công của hai hòa thượng ấy không phải tầm thường.

Hoàng Sơn Lão Nông vừa quay đầu lại trông thấy hai hòa thượng ấy thì tựa như đứa con gặp mẹ vậy, liền lớn tiếng kêu gọi:

- Độ Thiên, Độ Địa, nhị vị đại sư tới thực vừa lúc quá. Thiết Trượng huynh đã...

Nói xong, y lại đặt Thiết Trượng Tú xuống đất.

Hòa thượng đứng bên trái chấp tay chào và nói với Tả Cảnh Sinh rằng:

- Tả thí chủ cứ yên tâm giao Trượng Tú cho bản tăng là được rồi.

Y vừa nói vừa ngồi xổm xuống, dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt xoa bóp cho Thiết Trượng Tú. Còn một hòa thượng nữa thì ngắm nhìn Long Uyên với Vân Tuệ một hồi rồi lớn tiếng niệm Phật hiệu và hỏi Long Uyên rằng:

- Các hạ là ai, sao dám ở chỗ địa phương của huynh đệ bản tăng đây mà thị cường như vậy? Và còn đánh lão thí chủ của bốn sơn bị thương nặng như thế, đủ thấy các hạ khinh thường Vân Thủ Viện chúng tôi không có người tài ba phải không?

Long Uyên nghe giọng nói và thấy mặt hai hòa thượng hung ác như vậy, biết hai người này không phải là người đi tu chân chính nên chàng không thèm đếm xỉa tới.

Vân Tuệ cũng nghĩ là Long Uyên cũng sẽ làm vậy, nhưng nàng còn nghĩ thêm rằng:

- Nếu hai hòa thượng này can thiệp vào, thì bổn cô nương thế nào cũng cho chúng biết lợi hại.

Quả nhiên hai người đoán không sai, hòa thượng đó vừa lên tiếng là đã ghép tội cho hai người. Nhất là tên thứ hai với vẻ mặt kiêu ngạo, trông lại càng đáng ghét nữa.

Long Uyên đã hơi nổi giận, vì chàng cảm thấy hai hòa thượng này không có vẻ gì là người đi tu hết, nhưng tính chàng là người rất ôn hòa, không định lời thôi, nên đang định lên tiếng giải thích. Ngờ đâu, Vân Tuệ đã không sao nhịn được nữa, cười nhạt một tiếng, cũng bắt chước đối phương, hai tay chống nạnh, ngắm nhìn hòa thượng cao lớn một hồi rồi ngạo nghễ đáp:

- Đại hòa thượng không ở trong chùa tụng kinh niệm Phật, mà lại đi ra ngoài này du ngoạn như vậy? Chẳng lẽ Văn Thù Viện không có chủ trì cai quản các người nên các người mới hỗn láo như thế hay sao?

Hòa thượng nọ nghe nàng nói như vậy thì tức giận vô cùng, rống lên một tiếng lớn rồi mắng chửi:

- Con tiện tỳ đáng chết kia, dám ở Văn Thù Viện này quấy nhiễu như vậy phải không? Nếu Phật gia không cho người một bài học thì người sẽ tưởng trên Hoàng Sơn này không có người...

Nói tới đó, y bỗng ngưng lời, hai mắt hầu như đổ lửa, nhìn thẳng vào mặt Vân Tuệ, trông thật tức cười. Nhưng mặt y đã nổi lên một làn hắc khí, và cả hai bàn tay của y cũng đen nhánh nốt.

Long Uyên với Vân Tuệ thấy vậy cũng phải kinh hãi thâm, không hiểu hòa thượng này đang giở trò gì ra thế? Nhưng hai người tự tin công lực của mình nên không coi y vào đâu, vẫn cứ đứng sát cánh bên nhau, tỏ vẻ thờ ơ nhìn thẳng vào hòa thượng ấy.

Hòa thượng nọ vận khí giãy lắt, mồm bỗng cười khinh một tiếng, mắt lộ sát khí và không chớp tí nào, cứ nhìn thẳng vào Vân Tuệ và đôi người hình như sắp nổ vỡ vậy.

Vân Tuệ thấy mặt y hung ác như vậy thì tuy không giận, nhưng trong lòng cũng thấy hơi kinh hãi, và nàng cũng ngắm ngẫm vận tuyệt học của sư môn là Thiên Địa Cương Khí ra bảo vệ lấy các yếu huyết, rồi cười khi nói với Long Uyên rằng:

- Hiền đệ xem hòa thượng kia có giống như một con cóc đang phun hơi không?

Nàng vừa sao nhãng một cái, hòa thượng nọ đã lợi dụng thời cơ đó, quát lớn một tiếng, như điên như khùng xông lại tới chỗ cách nàng chừng năm thước, và giơ hai bàn tay đẩy hai luồng hắc khí xen lẫn mùi hôi tanh ra, nhằm hai người lẫn át tới.

Ngờ đâu, y vừa giơ hai chưởng lên thì Long Uyên với Vân Tuệ đã đồng thanh quát một tiếng và đồng phát chưởng một lượt.

Hòa thượng ra tay tấn công lén như vậy, thì yên trí đôi thiếu niên nam nữ này dù công lực có cao siêu tới đâu cũng không sao thoát được. Ngờ đâu Long Uyên giơ hai tay áo phất mạnh một cái, luồng gió của chàng va chạm vào chướng phong của y, chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng thật lớn, cây cối quanh đó đều gãy rụng rất nhiều và cả ngọn núi ấy cũng rung chuyển. Luồng hắc khí của hòa thượng biến thành một trụ gió bay lên trên cao hơn hai trượng.

Sau tiếng nổ đó, hòa thượng bị chướng phong của Long Uyên đẩy bắn ra ngoài xa hơn hai trượng, rớt xuống dưới vực thẳm, cánh tay mềm nhũn, như người chết giấc vậy.

Hòa thượng kia đang xoa bóp cho Thiết Trượng Tú và Tả Cảnh Sinh không để ý tới, nhưng nghe tiếng kêu như sấm động thì cả hai đều giật mình kinh hãi, quay đầu lại nhìn, và trên mặt liền biến sắc ngay.

Hòa thượng nọ trông thấy người đồng môn của mình sắp rơi xuống vực thẳm, thì lo âu đến hai mắt trợn tròn, nhưng vô kế khả thi, chỉ hậm hực giậm chân xuống đất lia lịa mà thôi, đá trên mặt đất cũng bị y dẫm nát.

Vừa rồi Long Uyên không chuẩn bị ra tay phản công lại, vì chàng thấy đối phương đứng gần Vân Tuệ như thế mà trong chướng phong ấy thế nào cũng kèm hơi độc. Chàng chỉ sợ Vân Tuệ bị hơi độc ấy dính phải, cho nên mới cùng ra tay với Vân Tuệ một lúc.

Chàng mới dùng có ba thành công lực mà thôi, nhưng ngờ đâu Vân Tuệ lại dùng đến bảy thành công lực của Thiên Địa Cương Khí, nên hòa thượng nọ mới bị đẩy bắn ra xa như thế.

Lúc ấy Vân Tuệ đã trông thấy hòa thượng kia rớt xuống tới mép đỉnh núi rồi mà bên dưới là vực thẳm, nếu để yên cho y rớt xuống thì thế nào y cũng bị tan xương nát thịt ở dưới đáy vực thẳm sâu muôn trượng đó chứ không sai.

Long Uyên thấy vậy thì nghĩ thầm: "Hòa thượng này tuy không phải là người tốt, nhưng vừa ra tay mà mình đã giết chết đối phương, như vậy thật không nên chút nào. Huống hồ bên mình lại hai người đấu với một người, mà lại đẩy người ta rớt xuống vực như thế?"

Chàng là người rất nhân hậu, bất đắc dĩ lắm mới ra tay đấu với người khác. Lúc này chàng lại nhận thấy lỗi ở mình trước, chẳng lẽ thấy chết mà không cứu hay sao? Vì vậy chàng thở dài một tiếng, tung mình nhảy lên, hú một tiếng như long ngâm và giở khinh thân pháp Phi Long Cứu Thức, một môn khinh công tuyệt học hãn thế ra, người đã phi tới chỗ mép núi và đâm bổ xuống bên dưới nửa trượng để đuổi theo hòa thượng kia. Thấy cử chỉ của

chàng như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức, nhất là Vân Tuệ, nàng lo âu vô cùng, chỉ kêu "ôi chà" một tiếng, rồi vội chạy ra mép núi cúi đầu nhìn xuống.

Còn hòa thượng nọ với Tả Cảnh Sinh cũng giật mình kinh hãi vì cử chỉ cứu người như vậy, có khác gì nhảy xuống giếng cứu người không? Thật nguy hiểm vô cùng. Và chúng còn lấy làm kinh ngạc, nhất là hai bên đang đối địch, trừ phi Long Uyên là người có bệnh thần kinh thì mới dám đi cứu kẻ địch như thế.

Tả Cảnh Sinh quên cả vết thương của mình, và hòa thượng kia cũng quên cả cứu thương, cả hai cùng chạy ra mép núi nhìn xuống bên dưới để xem cuộc cứu người nguy hiểm ấy.

Long Uyên nhảy xuống nhanh như sao sa, chỉ thoáng cái đã kịp hòa thượng nọ. Chàng vội giơ một tay ra chộp lấy người của hòa thượng ấy, còn hòa thượng thì đã mất hết tri giác nên không biết lấy hơi vận sức, người y cao lớn vạm vỡ, lại thêm sức hút của mặt đất, tất nhiên phải nặng gấp đôi lúc thường. Tuy Long Uyên đã chộp được áo của y rồi, nhưng hai người vẫn còn rớt xuống thêm hai thước nữa. Chàng vội vận sức vào cánh tay, hét lớn một tiếng rồi hất mạnh tay lên trên. Ngờ đâu hòa thượng ấy chưa bắn lên thì đã nghe thấy một tiếng "soạt" vang lên, thì ra áo của y không chịu nổi sức mạnh, đã bị rách toạc một lỗ thật lớn, làm Long Uyên cũng bị rớt xuống theo. Chàng không ngờ mình không hất nổi hòa thượng tung lên, mà trái lại, mình còn bị lôi xuống nhanh vô cùng.

Vân Tuệ ở trên mép núi thấy vậy thì cả kinh thất sắc, nhưng nàng biết trong lúc nguy hiểm mảy may này, không nên làm Long Uyên phải phân tâm, cho nên nàng chỉ nghiêng răng mím môi mà kinh hãi thôi, chứ không dám kêu ra tiếng. Tuy vậy, nước mắt của nàng không sao cầm được, giờ đã lăn xuống hai má rồi.

Nàng run lấy bầy, chân tay lạnh ngắt, trống ngực đập rất mạnh và trong lòng đã định rồi, nếu Long Uyên có mệnh hệ nào thì nàng sẽ nhảy xuống tự tử để chết theo.

Đang lúc ấy, Long Uyên đã cảm thấy mình rớt xuống hơn trượng rồi, nếu không mau tụt khí ngay thì thế nào cũng ngậm hờn suốt đời. Chàng đưa mắt nhìn, thấy hòa thượng nọ vẫn còn mê man bất tỉnh và rơi xuống nhanh hơn mình nhiều. Lúc ấy, đối phương rớt tới ngang lưng mình rồi, hai người cách nhau rất gần, nếu chàng không nghĩ tới sự sống chết của đối phương, chỉ đợi đối phương rớt thêm một thước nữa là chàng có thể dẫm lên người y rồi dùng thức Phi Long Thăng Thiên mà có thể thoát được, nhưng có khi nào chàng lại làm như thế?

Bằng không thì hà tất chàng phải nhảy xuống cứu đối phương làm chi?

Trong lúc nguy nan này, chàng cũng không nghĩ ra được cách nào lưỡng toàn cả. Nếu chàng vận hết hơi sức chộp lấy hòa thượng mà vất mạnh lên trên thì vẫn có thể vất đối phương lên cao được hơn trượng, dù không lên tới đỉnh núi, người ở trên cũng có cách bắt được hòa thượng. Làm như vậy, tuy hòa thượng được thoát chết nhưng bản thân chàng dùng hết chân khí rồi, không sao thay đổi được nữa, như vậy thể nào cũng bị rớt xuống rất nhanh, rớt cuộc thì mình sẽ bị tan xương nát thịt ở dưới đáy vực thẳm chứ không sai. Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa nghĩ ra được cách gì. Lúc ấy hai người lại rớt xuống hơn hai thước nữa.

Sau, chàng liền cúi người xuống, nắm lấy hai chân của hòa thượng, hít một hơi mạnh để lấy sức, rồi một tay hất hòa thượng bắn lên trên như một mũi tên và bay cao lên hơn hai trượng. Nhưng bản thân của Long Uyên thì nhanh hơn sao sa, lại rớt xuống bên dưới.

Vân Tuệ đứng ở phía trên thấy vậy thì thất vọng vô cùng, la lớn một tiếng, người loạng choạng như suýt ngã xuống bên dưới vậy. Đang lúc nguy hiểm mây may ấy, đột nhiên có tiếng kêu như sấm động nổi lên ở bên cạnh Vân Tuệ, tiếp theo đó là tiếng kêu "vèo vèo" nổi lên.

Vân Tuệ không đề phòng, giật mình đánh thót một cái, nàng đang mê hoảng, đầu óc bồng tỉnh táo liền. Nàng phản ứng rất nhanh, khi nghe tiếng gió đã vội ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy hòa thượng to lớn nọ đang ở bên dưới bay lên và hòa thượng ở trên này vội thét lên một tiếng, rồi nhảy lên đỡ lấy hòa thượng kia.

Khi bắt được hòa thượng đó, hai người rớt xuống mặt đất rồi, lại còn lăn đi ba vòng thì mới ngừng lại được.

Vân Tuệ thấy hòa thượng kia đã cứu được đồng môn của y rồi, lúc ấy nàng mới nghĩ tới Long Uyên, liền bật khóc nức nở và kêu lớn:

- Uyên đệ, hãy đợi tôi với.

Kêu xong, nàng liền nhắm ngay hai mắt lại, định nhảy xuống vực thẳm để chết theo chàng.

Vân Tuệ nhắm nghiền hai mắt lại, khóc òa lên một tiếng, và trong lúc nàng vừa nhắm mắt sắp sửa nhảy xuống vực thẳm thì đã nghe thấy tiếng hú của Long Uyên vọng lên. Nàng mừng rỡ vô cùng, vội mở mắt ra và cúi đầu nhìn xuống, lớn tiếng hỏi:

- Uyên đệ, không việc gì đấy chứ? Ủa, sao...

Nàng chỉ thấy bên dưới có những đám mây trắng đang bay lơ lửng thôi, chứ không thấy Long Uyên đâu cả. Nàng vội lấy tay áo lau nước mắt, và mở to mắt ra nhìn thật kỹ thì

bỗng thấy bên dưới có một vật gì dài hơn trượng như một con rắn vậy, đưa thẳng lên. Nàng hoảng sợ vô cùng, không dám hỏi nữa, sợ chàng trả lời mình nhờ bị nguy hiểm thì sao?

Tả Cảnh Sinh đứng ở cạnh đó xem. Y có một đôi mắt đỏ hồng, có thể trông suốt qua những đám mây bay lơ lửng kia. Y trông thấy hết cử chỉ của Long Uyên nên kinh hãi vô cùng, và không ngờ trên đời lại có người có thần công dị tài như thế.

Thì ra vừa rồi Long Uyên tung hòa thượng nọ lên rồi, người chàng lại rút xuống nhanh như sao sa, đáng lẽ đã hết hy vọng sống còn. Trong lúc chàng rút xuống được hai trượng thì bỗng trông thấy trên vách đá có một con mối đang bò. Chàng bỗng nghĩ ra một kế, bụng bảo dạ rằng: "Trong người ta có đoản kiếm sắc bén, và khí giới lợi hại như vậy mà không biết sử dụng thì thật là ngu muội quá".

Chàng vừa nghĩ, vừa móc túi lấy chiếc roi đuôi thường luồng ra, buông thõng chân tay để cho người rút xuống hơn trượng nữa, rồi chàng mới thừa cơ vận chân khí, rồi hú lên một tiếng, cây roi đuôi thường luồng liền thẳng ra như một cây thương và đâm ngay vào trong vách đá sâu hơn tấc.

Người chàng ở cách xa vách đá hơn trượng, bây giờ đầu roi đã đâm vào vách đá rồi, người chàng vừa rút xuống liền va chạm ngay vào cây roi, rồi tựa như nó treo chàng lơ lửng ở trên vách vậy. Chàng cả mừng, một tay thò vào túi lấy thanh bảo kiếm Đơn Huyết ra, khẽ đâm một nhát, thanh kiếm cắm sâu vào trong vách. Nhờ vậy, chàng mới có chỗ ngừng chân và nghỉ ngơi.

Lão Nông trông thấy tất cả rõ ràng, vừa kinh hãi vừa ngưỡng mộ, bụng bảo dạ rằng: "Đừng nói y có khí giới sắc bén, cứ nói trí tuệ, công lực, và thân pháp của y thôi, quả thực ta chưa được trông thấy bao giờ, và cũng chưa hề nghe được ai nói tới tài ba của y cao siêu như thế, có thể nói là độc bá võ lâm chứ không sai".

Nghĩ tới đó, y cảm thấy hổ thẹn vô cùng, đồng thời, y lại nghĩ tới mối hận vừa rồi, y liền chăm chú nhìn Vân Tuệ ở trên mép núi và Long Uyên ở dưới mép núi để nghĩ cách trả thù. Y nhận thấy Vân Tuệ đứng cách y có năm thước thôi, và lúc này nàng đang chăm chú nhìn xuống bên dưới, tất nhiên là không hề đề phòng người khác đánh lén. Bây giờ chỉ cần khẽ ra tay một cái là có thể đẩy được nàng rút xuống vực thăm tức thì.

Nhưng y sợ Độ Thiên hòa thượng cảm ơn Thiên Diện Thư Sinh đã cứu sự đệ của y, liền quay lại trở mặt với mình mà giúp Thiên Diện Thư Sinh leo lên trên đỉnh núi. Lúc ấy dù mình có giải quyết được Thiên Diện Phu Nhân, đến khi Thiên Diện Thư Sinh leo lên tới đỉnh núi thì

khi nào chịu buông tha cho mình. Vì vậy, một mặt y chú ý nhìn hành động của Long Uyên ở dưới sườn núi, một mặt y lại liếc nhìn hành động của Độ Thiên hòa thượng.

Lúc ấy Độ Thiên hòa thượng đang xoa bóp cho Độ Địa sư đệ của y, nhưng vừa rồi Độ Địa hòa thượng đã dồn hết Hắc Phong Thất Độc Thủ ra tấn công, sau bị cương khí của Vân Tuệ với Long Uyên hai người đẩy ngược trở lại, độc khí liền chạy ngược vào trong người y. Đồng thời, sức chấn động rất mạnh kia đã làm cho ngũ tạng lục phủ của y rời khỏi nguyên vị, nên độc khí đã từ hai cánh tay dồn vào trong Kiên Tĩnh huyết, nên bây giờ dù y có lai tinh, nếu không bị toi mạng, thì hai cánh tay cũng bị tàn phế chứ không sai.

Độ Thiên cũng luyện tập Hắc Phong Thất Độc chương ấy, y biết độc khí bị dội ngược vào người như vậy rất lợi hại, tất nhiên y cũng biết cách giải cứu, cho nên y đặt Độ Địa nằm xuống rồi điếm ngay vào hai nơi chủ huyết ở hai cánh tay để độc khí khỏi dội ngược nữa. Nhưng còn ngũ tạng lục phủ đã rời nguyên vị của Độ Địa thì y không đủ tài cứu được. Theo y biết, ngay sư phụ của y cũng không có linh dược và công lực cứu chữa nổi cho sư đệ của mình, như vậy có khác gì Độ Địa không còn hy vọng gì cứu sống nữa.

Độ Thiên với Độ Địa thương nhau như anh em ruột thịt vậy. Nay y thấy sư đệ của mình không còn hy vọng gì cứu sống được nữa thì làm sao mà không tức giận? Nhất thời y quên hết cả việc Long Uyên đã xả thân mà cứu sư đệ của y thoát chết. Y ngẩng đầu lên thấy Vân Tuệ đang đứng trên mép núi cúi đầu nhìn xuống vực thẳm, y liền nghĩ thầm: "Nếu thắng tay đấu, chưa chắc mình đã thắng nổi tiền tỷ này, huống hồ trả thù tiết hận thì có cần gì phải chọn thủ đoạn? Chi bằng..."

Y nghĩ như thế liền đứng dậy, nghiêng răng mím môi, vận công vào cánh tay cũng như Độ Địa vừa rồi vậy, trông rất quái dị.

Tả Cảnh Sinh thấy thế thì mừng thầm, y lẳng lặng lui ra ngoài xa năm bước để khỏi bị vạ lây, nhưng mắt của y vẫn chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của Thiên Diện Thư Sinh và bụng bảo dạ rằng: "Quý hồ tiểu tử mi leo lên tới chỗ phạm vi oai lực của Mãng Ngưu Khí Công của lão phu thì người sẽ biết thân liền".

Nghĩ đoạn, y liền hít mạnh mấy hơi thuốc, đó là tượng trưng của y vận Mãng Ngưu Khí Công. Tiếc thay, Vân Tuệ lại không chú ý tới.

Nhưng chúng không để ý tới phía sau lưng chúng có hai nữ nhân, một già một trẻ đang phi thân tới. Bà lão tóc bạc, tay cầm một cây quái trượng đen nhánh to như cái trướng trên đầu trượng, lại có một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi trên đầu trượng, mà bà lão lại đi nhanh như gió, mỗi một bước đi xa hơn một trượng không hề có tí tiếng động nào cả.

Thiếu nữ ngồi trên đầu trượng đẹp như tiên nữ, mình mặc áo và váy lụa màu xanh, trông lại càng đẹp thêm, nhưng mặt nàng đang âu sầu, tay nàng đang nghịch những bông hoa tươi ở trong cái lẵng ở trên đầu gối, hai mắt cứ nhìn vào lẵng hoa không chớp. Điều lạ nhất là nàng cứ ngồi ở trên đầu trượng không hề cử động chút nào, dù bà lão nọ đỡ lấy nàng đi nhanh như bay, tà áo của nàng bay phất phới mà nàng vẫn ngồi yên như thường. Nếu lúc đó không phải là buổi trưa mà mọi người thấy một già một trẻ xuất hiện như vậy thì thế nào cũng tưởng là ma hay quỷ quái gì chứ không sai.

Bà lão ấy vừa tới nơi đã thấy bốn nam một nữ, ba đứng hai nằm thì ngạc nhiên vô cùng. Bà ta liền ngừng bước, chống cán quay xuống đất một cái, thiếu nữ ngồi trên đó hình như nằm mơ mới thức tỉnh, vươn vai một cái rồi từ từ mở mắt ra. Nàng ta liếc mắt nhìn mọi người một lượt rồi ngẩn người ra, hình như nàng đã nghe thấy tiếng hú thật dài ở dưới sườn núi vọng lên. Nàng mới nhìn ngược nhìn xuôi, hình như muốn tìm kiếm ra nguyên nhân vậy, vì khi nghe thấy tiếng hú nọ thì mặt nàng đã biến đổi, lúc kinh ngạc, lúc hoài nghi, không ai biết rõ được, chỉ thấy nàng vẫn ngồi yên trên đó, rồi lướt tới mép sườn núi, đồng thời lên tiếng nói với bà lão rằng:

- Bà ơi, chính là Long đại ca rồi. Phải, là Long đại ca đấy...

Tiếng nói của nàng như tiếng chuông bạc, khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu, nhưng ba người có mặt ở đó bỗng nghe tiếng kêu của nàng, lại tưởng tiếng chuông thật lớn, khiến ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Hòa thượng vừa vận hết công lực Hắc Phong Thất Độc chưởng ra định đánh lên Vân Tuệ, không ngờ lúc này lại có người xuất hiện như vậy, nếu y giải tán độc công đó thì có phải là công dã tràng không?

Tả Cảnh Sinh cũng giật mình kinh hãi và quay đầu lại nhìn, vừa trông thấy thiếu nữ xinh đẹp kia thì y biết nguy đến nơi, và cũng quyết định không dám tấn công lên nữa.

Nhưng Độ Thiên hòa thượng lại không khôn ngoan bằng y, thấy một già một trẻ đến một cách đột ngột như vậy, dù thấy võ công của người ta lợi hại như thế thì phải biết điều mà đừng tấn công lên nữa mới phải, nhưng vì y thấy hai người đó đều là nữ nhân nên y không coi vào đâu, và nhân lúc Vân Tuệ quay đầu lại xem hai người mới tới là ai, và nàng chưa kịp tiến lên nghênh đón thì ác hòa thượng đã giơ song chưởng đã vận hết mười hai thành công lực, nhắm lung nàng cách không mà tấn công luôn.

Hai luồng chưởng phong ở hai bàn tay của y vừa phát ra đã có mùi tanh hôi đưa tới, nhưng khi hai luồng chưởng phong ấy vừa đi qua cạnh thiếu nữ mới tới thì bà lão đứng cách

đó mấy trượng đã trông thấy hai luồng chưởng phong của hòa thượng kia có hắc khí thì bà lão cả kinh thất sắc và nổi giận, chỉ thấy bà ta chống gậy động vào một tảng đá lớn dưới đất, tảng đá đó lập tức bị vỡ tan. Đồng thời, bà lão quát lớn:

- Nghiệt súc, trước mặt ta mà dám vô lễ như vậy?

Bà ta vừa nói xong thì bộ tóc bạc đã dựng ngược, cánh tay phải bỗng xoay một vòng, liền có mấy tiếng kêu "u u", và có ba bông hoa sen đen như mực phóng ra theo hình chữ phẩm, nhằm lưng Độ Thiên hòa thượng mà lao tới.

Trong khi bà ta ném ám khí ra thì người đã như một con chim phi tới giữa đấu trường, và bảo thiếu nữ áo xanh rằng:

- Lan nhi, mau trách sang một bên. Đó là Hắc Phong Thất Độc chưởng đấy.

Sự thật, nếu bà ta không ra tay trước mà chỉ cảnh cáo như vậy thì thiếu nữ đã toi mạng rồi.

Thiếu nữ nọ mới nghe thấy tiếng gió nổi lên ở phía sau lưng, lúc ấy chân của nàng còn chưa chạm tới mặt đất, nhưng nàng dù lâm nguy thì đầu óc cũng không rối loạn và ứng biến rất nhanh chóng. Nàng vội đưa cái lẵng hoa về phía sau, và hất mạnh một cái để ngăn cản kinh phong của đối phương, còn người của nàng thì đã mượn sức phản chấn đó đã chuyển phương hướng sang một bên, đồng thời nàng thấy Long Uyên đang ở chỗ nguy hiểm như vậy thì giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì không giữ nổi chân khí ở trong người, cũng may là võ công của nàng cũng rất trác tuyệt, nên nàng mới trấn tĩnh ngay được, bằng không thì cũng rớt xuống vực thẳm mà mất mạng rồi.

Tuy nàng không bị rớt xuống vực thẳm, nhưng nàng trông thấy Long Uyên đang nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, liền lớn tiếng hỏi:

- Long đại ca không việc gì đấy chứ?

Nàng chưa hỏi dứt thì Vân Tuệ đã lướt qua cạnh nàng mà phản công hòa thượng nọ liền.

Thì ra bề ngoài trông Vân Tuệ như là không phòng bị gì hết, nhưng sự thật nàng đã vận hết công lực toàn thân từ lâu rồi, sở dĩ nàng vận công lực như thế là để đề phòng, hễ Long Uyên lỡ tay là nàng xông ra cứu viện liền.

Vì vậy, khi nàng nghe thấy tiếng động thì đã vội quay đầu lại nhìn, lại nghe thấy tiếng nói thì đã nhận ra là Phong Lan. Đồng thời, cũng thấy Độ Thiên hòa thượng ra tay tấn công mình rồi. Lúc ấy, nàng mới hay Độ Thiên không những là không cảm ơn Long Uyên thì chớ,

mà lại còn muốn giết hại chàng, cho nên nàng liền giở mười thành công lực của Thiên Địa Cương Khí ra, và nhằm vào luồng hắc khí của ác hòa thượng mà phản công luôn.

Cho nên sau khi Phong Lan vừa hỏi Long Uyên xong, thì đã nghe thấy “ùm” một tiếng. Độ Thiên hòa thượng yên trí phen này thế nào cũng đánh rớt được hai thiếu nữ xuống vực thẳm, ngờ đâu, người tính không bằng trời tính, khinh công của hai thiếu nữ đều cao siêu một cách kỳ lạ. Y thấy Phong Lan nhảy sang bên né tránh một cách nhanh chóng như vậy thì trong lòng đã hoảng sợ rồi.

Bây giờ y lại thấy Vân Tuệ phất tay áo phản công, luồng kinh phong của nàng lần át tới mạnh không thể tưởng tượng được, lúc này y mới biết nguy tai liền bụng bảo dạ rằng: “Công lực của ta với sư đệ Độ Địa không hơn kém nhau mấy, lúc nãy tuy ta đã giở toàn lực ra tấn công, nhưng chỉ có thể chống đỡ kinh phong trước mặt mà thôi, khó mà tránh được ám khí từ phía sau ném tới”.

Vì vậy, trong lúc nguy hiểm đó, y bỗng thâu lại ba thành công lực, chân trái bước sang bên, thì lúc đó chưởng phong của y vừa va đụng vào kinh lực của Vân Tuệ. Sau một tiếng kêu “ùm”, quả nhiên y đoán không sai, người y đã như chiếc điều đứt dây, bắn về phía bên phải, nhờ vậy y mới tránh thoát được ám khí của bà lão ném tới. Tuy y thoát chết, nhưng khi Vân Tuệ đã nổi giận thật sự, và nàng đã giở mười thành công lực ra thì y chịu đựng sao nổi? Dù y đã thâu lại ba thành công lực và sức phản chấn đã yếu hơn trước, nhưng hơi độc chạy ngược trở lại y cũng như tình trạng của sư đệ y, hai cánh tay cùng bị gãy luôn một lúc và ngã lăn xuống đất chết giắc tức thì.

Tả Cảnh Sinh thấy Phong Lan với bà lão cùng xuất hiện thì đã giật mình kinh hãi rồi, nay lại thấy Độ Thiên không tự lượng sức mình mà lén tấn công để đến nỗi bị thương, khiến y càng hoảng sợ thêm. Y vội xoay người định đào tẩu.

Vân Tuệ đã nổi giận, định đại khai sát giới một phen, nên thấy y vừa quay chân đào tẩu, liền định ra tay tấn công tiếp thì đã nghe thấy tiếng của Long Uyên ở phía dưới vang lên:

- Chị Tuệ, Lan muội làm gì thế? Thôi tha cho chúng đi.

Thì ra Long Uyên đã nhờ có thanh Đơn Huyết bảo kiếm mới ngừng chân ở trên vách núi được mà vận khí điều tức. Bây giờ chàng đang chuẩn bị phi thân lên, thì bỗng thấy Phong Lan xuất hiện và tiếp theo đó lại nghe tiếng đấu chưởng. Bản tính của chàng rất khoan hồng, không muốn giết chóc nhiều người cho nên lên tiếng khuyên bảo hai người như thế.

Vân Tuệ nghe thấy tiếng của chàng thì mới nguôi được phần nào cơn giận, nàng liếc mắt nhìn thấy Tả Cảnh Sinh định đào tẩu, liền lên tiếng quát bảo:

- Người chạy đi đâu, có mau mang ba cái bị thịt ấy đi hay không?

Thoạt tiên, Tả Cảnh Sinh nghe nàng kêu gọi thì kinh hoảng vô cùng, giờ nghe nàng nói thế thì mới yên tâm cắm ống điều vào ngang lưng rồi lẳng lặng vác Thiết Trượng Tú lên vai, rồi kẹp hòa thượng Độ Thiên và Độ Địa vào hai bên nách, mắt không dám ngẩng lên cứ thế mà lủi thủi đi luôn.

Vân Tuệ đưa mắt nhìn theo Tả Cảnh Sinh cho tới khi lão mất dạng hẳn thì nàng mới quay lại vái chào Võ Di Bà Bà rồi mới cúi đầu nhìn xuống bên dưới vực thẳm mà bảo Long Uyên rằng:

- Lan muội với bà bà đã tới rồi đây, hiền đệ có mau lên trên này không nào, lại còn cứ ngồi ăn vạ ở dưới mãi như thế ư?

Long Uyên ngẩng đầu nhìn lên, bỗng thấy hai gương mặt xinh đẹp đang tỏ vẻ lo âu, ân cần nhìn mình, chàng không sao nhìn được liền tùm tùm cười và đáp:

- Vâng, tôi lên ngay đây.

Lúc ấy, chàng đã vận công điều tức xong, chàng liền hú lên một tiếng rồi giở thân pháp Phi Long Thăng Thiên ra, thuận thế rút luôn thanh Đơn Huyết bảo kiếm với cây roi thường luồng về, rồi thân ảnh bay bổng lên trên chừng sáu trượng. Thế là người chàng đã phi qua khỏi đỉnh núi hơn hai trượng, rồi thì vừa vận đuối sức, chàng lại hú thêm một tiếng nữa và xoay sang thế Thần Long Hồi Không, người chàng lượn qua đầu mọi người một vòng, rồi mới từ từ đáp xuống đứng ở trên cây thông nơi chính giữa.

Vân Tuệ đứng ở chỗ cách xa chàng năm thước, nàng liếc mắt nhìn Võ Di Bà Bà, thấy bà lão vừa kinh ngạc, vừa thắc mắc, và vừa mừng rỡ. Nàng liền nhảy xổ lại phía chàng, nhưng còn Phong Lan thì khác hẳn, nàng đã trông thấy rõ gương mặt xấu xí của Long Uyên, và đã nhận ra chàng chính là Long Linh Vân, người mà nàng tưởng nhớ mấy tháng nay. Hơn nữa, vừa rồi nàng thấy chàng đứng ở chỗ sườn núi, chốn hiểm nguy như thế, nếu là người khác thì thế nào cũng bị toi mạng rồi, mà bây giờ chàng lại lên được như vậy, có khác gì chết đi sống lại chẳng? Sau cùng, dù Vân Tuệ đã chào hai bà cháu nàng rồi, nhưng lúc này Vân Tuệ đã cải trang nên nhất thời nàng không biết rõ nàng nọ là ai, và cũng không có tâm gì để ước đoán nàng nọ là ai hết, vì mấy điểm đó, Phong Lan không sao nhìn được, liền nhảy lại, giơ tay ra gọi với giọng run run:

- Long đại ca...

Chưa nói dứt, nàng đã ngã ngay vào lòng chàng.

Long Uyên vừa xuống tới mặt đất, trông thấy hai thiếu nữ xông lại và thấy hai nàng như say mê không sao cầm lòng được, vội thâu bảo kiếm vào bao và giơ hai tay ra đỡ lấy người của Phong Lan. Tuy trong lòng chàng rất thích thú, nhưng vì có Vân Tuệ với Võ Di Bà ở đó, nên chàng cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

Ngờ đâu, chỉ trong nháy mắt thôi, khi chàng ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy tung tích của hai người họ đâu nữa. Chàng biết chắc Vân Tuệ có ý nhường cho hai người được âu yếm với nhau, nên nàng đã dụ Võ Di Bà đi ra chỗ khác, khiến chàng cảm động đến nỗi không nói nên lời được.

Phong Lan nằm ở trong vòng tay của chàng, đầu gục vào ngực, chỉ nghe thấy tiếng trống ngực của chàng, mà không thấy chàng có phản ứng gì cả, nàng hơi u oán và nghĩ đến những việc trước kia. Với thân thể của chàng do Vân Tuệ kể cho hay, nàng tưởng lầm chàng vẫn như trước kia, chỉ coi mình là một cô em nhỏ thôi, chứ không có tình yêu gì cả. Vì nghĩ như thế nên tim nàng như bị kim châm, người tự như bị té xuống dưới hố băng, mặt đột nhiên biến sắc, buông hai tay ra và từ từ lui về sau mấy bước.

Lúc ấy hai mắt Long Uyên đang nhìn thẳng như đang nghĩ ngợi về một tâm sự, đột nhiên thấy sắc mặt của Phong Lan nhợt nhạt và đôi mắt lộ vẻ u oán, chàng cả kinh, vội nắm chặt lấy hai tay nàng và hỏi:

- Lan muội bị... thương phải không?

Phong Lan vẫn ai oán nhìn chàng và từ từ lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng, nhưng trong lòng rất muốn nói cho chàng biết rằng "Phải, tôi bị thương. Trái tim của tôi đã mất rồi, ruột gan của tôi đã đứt rồi, mà không bị ai đã thương hết, chính là anh! Anh đã..."

Nghĩ tới đó, nàng không sao cầm lòng được, nước mắt đổ ròng xuống như mưa.

Long Uyên thấy thái độ và sắc mặt nàng thay đổi một cách nhanh chóng như vậy, chàng vừa tức giận, vừa lo âu, hỏi tiếp:

- Lan muội bị ai hà hiếp thế? Mau nói cho ngu huynh hay, ai dám hà hiếp em, để anh đánh cho hắn một trận...

Nàng nghe chàng ta nói câu "anh" ấy, lại càng yên chí chàng chỉ coi mình là một đứa em nhỏ thôi, nên nàng càng oán hận thêm.

Long Uyên trông thấy sắc mặt của nàng lại biến thành oán hận thì liền cả kinh, vội hỏi tiếp:

- Lan muội hận tôi phải không?

Phong Lan vội nhìn thẳng vào mặt chàng, thấy chàng bỗng lộ vẻ hoảng sợ, thì trong lòng bất nhẫn, nhưng nghe thấy chàng hỏi câu ấy, nàng khẽ gật đầu nhìn nhận câu hỏi đó là phải.

Long Uyên càng thắc mắc thêm, ngẩn người ra nghĩ ngợi tựa như đã vỡ lẽ, rồi vội hỏi tiếp:

- A, có phải Lan muội hận lúc chia tay, tôi không từ mà biệt phải không? Hà, quả thật tôi có nỗi khổ tâm không thể nào nói ra được, tôi...

Nghe chàng nói tới đó, Phong Lan ứa nước mắt, nói với giọng run run:

- Việc này đã thành quá khứ rồi, đại ca đừng nhắc tới nữa. Còn về nỗi khổ tâm của đại ca, tôi cũng biết được đôi chút, nhưng...

Nàng muốn khiển trách chàng rằng "nếu không thể giải quyết được thì hà tất phải hẹn tôi đến gặp gỡ làm chi?", nhưng nàng nghĩ lại, lại không dám nói nữa, vì Long Uyên có hẹn hò gì với nàng đâu, mấy tháng trước người hẹn với nàng là một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh, chứ đâu có phải là chàng. Trong mấy tháng nay, nàng đã suy đi tính lại rồi, nhận thấy Long đại ca, một người có gương mặt xấu xí nhưng lòng dạ thiện lương đã chiếm hết trái tim của mình, khiến nàng đêm quên ngủ, ngày quên ăn, chỉ mong sớm tới Hoàng Sơn gặp người yêu mà thổ lộ hết tâm sự cho vui niềm nhưng nhớ.

Võ Di Bà Bà là người từng trải, thấy cháu gái mình suốt ngày u uất, thì biết cháu mình thế nào cũng nhớ nhung xú tiểu tử kia. Tuy bà không bằng lòng cho cháu mình lấy một tiểu tử xấu xí như thế, nhưng bà ta lại không tiện phản đối, sợ vì thế mà méch lòng cháu gái cưng, nên bà ta cũng phải chiều lòng cháu, và đưa nàng lên Hoàng Sơn này.

Sự thật, hai bà cháu đã đến đây được nửa tháng rồi, đã lục soát hết bảy mươi hai ngọn núi mà không sao tìm thấy được hình bóng của Long Linh Vân đâu cả.

Phong Lan càng rầu rĩ thêm, nàng cứ như kẻ đau nặng, không chịu ăn và cũng không chịu uống, bà cụ thấy vậy thì lo âu vô cùng, nên đi tới ngọn núi nào cũng dùng tay vạch vào vách đá đề mấy chữ như sau:

"Võ Di Bà Bà dắt cháu gái là Phong Lan đã tới đây".

Sở dĩ bà ta viết lại những chữ như thế là để cho Linh Vân trông thấy những chữ đó tất sẽ tự động đuổi theo tìm kiếm hai người ngay.

Ngày hôm đó, hai bà cháu vừa lên tới trên đỉnh Thiên Đô Phong, không ngờ lại gặp Linh Vân ở đây. Phong Lan mừng rỡ khôn tả, ngờ đâu nàng lại thấy chàng ta lạnh như băng,

nên nàng đau lòng không thể tưởng tượng được, đang trông mong mỹ nữ tóc vàng mắt xanh mau xuất hiện, chỉ vì có nàng ấy mới hiểu rõ tâm sự của nàng thôi, nếu có nàng ta ở đây thế nào nàng ta cũng giúp được mình.

Phong Lan lại bỗng nghĩ đến bà mình và vị cô nương vừa rồi vừa chào mình một cái, rồi cả hai đều biến mất, nàng liền động lòng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ cô nương đó là người yêu của Long đại ca? Bằng không sao nàng ta lại gọi Long đại ca là Long đệ? Ờ, tiếng gọi nghe quen lắm, chẳng lẽ ta gặp nàng ở đâu rồi chẳng?”

Nghĩ tới đó, nàng lại quay đầu tìm kiếm bà và nàng nọ.

Tuy Long Uyên gần gũi Vân Tuệ đã lâu, sau lại quen Phong Lan nhưng vẫn không hiểu tâm lý của thiếu nữ, nhất là bây giờ chàng thấy Phong Lan lúc mừng lúc hận, gương mặt thay đổi luôn khiến chàng càng cố gắng quýt khó xử thêm. Chàng thấy Phong Lan quay đầu lại tìm kiếm, biết nàng định kiếm Võ Di Bà Bà với Vân Tuệ, chàng liền buột miệng nói:

- Bà bà với chị Tuệ đã đi sang phía đằng kia đấy...

Nhưng vừa mới nói tới đó thì Phong Lan đã nghe thấy chàng gọi chị Tuệ, liền hiểu ngay, vội hỏi khẽ:

- Có phải chị Tuệ là...

Nàng định hỏi “Chị Tuệ có phải là thiếu nữ tóc vàng mắt xanh hay không?” Nhưng nàng nói tới đó vội nghĩ lại, dù quần áo của nàng ta có thay đổi đi chẳng nữa, nhưng còn bộ tóc vàng ấy thì làm sao mà thay đổi thành đen được? Nên nàng chỉ hỏi được một nửa lại thôi, và bao nhiêu hy vọng đều tiêu tan hết.

Long Uyên tưởng nàng đã nhìn ra Vân Tuệ, bây giờ đột nhiên thấy nàng ngơ ngác như vậy, chàng mới nhớ là chị Tuệ đã cải trang, vì vậy chàng liền giải thích:

- Chị ấy chính là chị Tuệ đấy, nhưng chị ấy cải trang, thảo nào mà Lan muội không nhận ra được.

Lúc này Phong Lan mới kêu “ừ” một tiếng, nghĩ đến Long đại ca của mình là một tay hóa trang giỏi, nàng buột miệng hỏi:

- Thế ra chị ấy là sư tỷ của đại ca? Trước kia tiểu muội chỉ trông thấy mặt thật của chị ấy thôi, không ngờ chị ấy hóa trang được như vậy.

Long Uyên gật đầu nhìn nhận, đồng thời chàng nghĩ đến lời bàn tán với Vân Tuệ, lúc này chàng thấy sắc mặt của Phong Lan đã bớt phần gầy cấn cả mừng, liền thừa cơ nói tiếp:

- Tuy nàng không phải là sư tử của ngu huynh, nhưng cũng như là sư tử vậy. Lần này chị ấy với ngu huynh cùng lên núi Hoàng Sơn là để phó ước đấy.

Chàng nói như vậy không khác gì đã nhìn nhận cảm tình của mình đối với Phong Lan là như thế nào.

Phong Lan là người rất thông minh, nghe thấy chàng nói như vậy thì mừng rỡ khôn tả, bao nhiêu nỗi buồn rầu đều tiêu tan hết, nàng lại cười khinh như hoa nở.

Long Uyên thấy mặt nàng thay đổi nhanh như thế, vừa mừng rỡ, vừa thắc mắc, cứ đứng ngẩn người ra, đồng thời, chàng lại thấy sắc đẹp của Phong Lan thật không kém gì Vân Tuệ.

Phong Lan thấy Long Uyên cứ ngẩn người ra nhìn mình, liền cúi đầu, mặt đỏ bừng, giả bộ hờn giận hỏi:

- Mặt em có gì lạ lùng đâu mà đại ca cứ nhìn chòng chọc như thế? Không nhận ra em hay sao?

Long Uyên cười ha hả đáp:

- Vắng mặt có mấy ngày mà Lan muội đẹp hơn trước nhiều, nên ngu huynh mới phải ngẩn nhìn lâu như thế đấy.

Phong Lan thấy chàng nói như vậy, trong lòng mới ổn định, không sao nhìn được, nàng giả bộ hờn giận, giơ tay dấm lên ngực chàng mấy cái và nói:

- Đại ca không biết xấu hổ.

Nàng chưa nói dứt thì đã thấy Long Uyên mặt mày nhợt nhạt, mồ hôi nhỏ xuống ròng ròng, đồng thời hai tay cứ ôm lấy ngực, người lão đảo, từ từ ngã về phía trước.

Phong Lan thấy vậy thì cả kinh, không hiểu tại sao có sự lạ xảy ra một cách đột ngột như thế, nàng vội ôm lấy chàng, nước mắt lăn dài xuống má, hỏi với giọng run run:

- Long đại ca làm sao thế? Có phải tại muội đã đánh đại ca...

Cả người Long Uyên uể oải như không có hơi sức, phải tựa vào người nàng rồi rên rỉ đáp:

- Ối chà, ối chà, cái dấm của Lan muội đã dấm trúng trái tim đau của ngu huynh...

- Có thật không, tiểu muội đáng chết thật, nhưng tiểu muội có dùng sức đâu, sao đại ca lại như thế?

Nói xong, nàng đặt chàng nằm trên tảng đá, để đầu chàng gác lên đùi mình rồi khẽ xoa bóp ngực cho chàng. Nhưng Long Uyên không muốn để cho nàng tiêu hao chân khí, liền ngồi dậy tựa vào lòng nàng, khẽ nói:

- Lan muội đừng đưng đến ngu huynh, để một lát sẽ khỏi ngay. Cái đánh của hiền muội tuy nhẹ, nhưng trúng ngay vào chỗ đau của trái tim tôi... cho nên...

Long Uyên nằm gác đầu lên cánh tay của Phong Lan nên nàng không trông thấy rõ gương mặt xấu xí của chàng. Nếu lúc này nàng mà trông thấy thì nàng phải kinh hãi chứ không sai. Lúc ấy mồ hôi trên mặt chàng nhỏ xuống ròn ròn, cái sẹo đen ở trên má của chàng cũng mất dần.

Phong Lan ôm chặt lấy Long Uyên, nghe thấy chàng nói như vậy, nàng kinh hãi hỏi lại:

- Sao, trong người Long đại ca bị thương nặng ư? Trước kia tiểu muội có nghe thấy đại ca nói như thế đâu? Nếu tiểu muội biết thì có khi nào lại dám đường đột ra tay như thế.

- Lan muội, điều này ngu huynh không trách hiền muội được, sự thật ngu huynh rất hổ thẹn với lương tâm. Trước kia, có nhiều việc ngu huynh đã giấu giếm hiền muội, muội không trách ngu huynh đấy chứ?

Phong Lan thấy chàng lại nhắc nhở tới việc khác, tuy nàng đang nóng lòng muốn biết chàng bị thương như thế nào, nhưng không nhẫn tâm, chỉ đành thuận lòng mà an ủi rằng:

- Long đại ca, khi nào tiểu muội lại dám trách đại ca, không khi nào đâu. Những chuyện quá khứ dù đại ca có một trăm điều không phải với muội, thì muội cũng không oán trách huynh. Quý hồ đại ca sau này... đối xử... Tiểu muội... đã hài lòng lắm rồi.

Nàng gắng sức lắm mới thổ lộ được những câu nói đó, tuy rất nhỏ, nhưng Long Uyên đã nghe rõ mồn một, chàng lại nói tiếp:

- Trước kia ngu huynh có phải là nghiệt tử đâu mà không hiểu được tấm lòng của Lan muội đối với ngu huynh, nhưng huynh không dám nhận mối ân tình ấy, cho nên ngu huynh mới cương quyết cao chạy xa bay...

Phong Lan nghe nói thế thì cảm động vô cùng, thấy quả thật mắt mình không nhìn lầm, và nhận xét không sai chút nào. Trước kia, sở dĩ Long đại ca đột nhiên bỏ đi như thế không phải là vô tình, mà sự thật rất yêu mình là đằng khác. Đồng thời, nàng lại càng cảm ơn Vân Tuệ thêm, nếu không được Vân Tuệ nói hộ, thì đâu có chuyện hôm nay, và hai người được dịp bày tỏ tâm sự với nhau như thế này, bằng không thì e sẽ cứ tương tư mãi và cũng sẽ ôm hận suốt đời.

Nàng càng nghĩ càng cảm động, liền nói tiếp:

- Long đại ca, em biết rõ lòng của đại ca rồi, và đồng thời em cũng biết trước kia đại ca đã có vợ rồi, nhưng em không quản ngại đến điều đó đâu. Dù là danh phận hay địa vị gì thì tôi cũng bất chấp, quý hồ đại ca yêu em là được rồi.

Nghe thấy nàng nói như thế, Long Uyên cảm động vô cùng, một lát sau chàng mới lên tiếng được:

- Nhà của ngu huynh là đại gia đình, tất cả có chín phòng, mà chỉ có một mình ngu huynh là kẻ nối dõi thôi, cho nên tám vị thúc bá kia đều coi ngu huynh như con đẻ vậy.

Phong Lan đã được Vân Tuệ nói cho nghe điều đó rồi, nên vội đỡ lời:

- Những điều này muội đã được nghe chị Tuệ nói qua rồi. Long đại ca mau vận khí điều tức đi, đừng có nói nhiều nữa.

Nhưng Long Uyên vẫn cứ thao thao bất tuyệt, chàng nói tiếp:

- Bây giờ ngu huynh đã khỏi nhiều rồi, và nhân hai người kia chưa quay trở lại, để ngu huynh nói nốt câu chuyện này đã. Năm ngu huynh lên tám tuổi, bị một tên hải tặc bắt cóc mang đi. Y định giữ ngu huynh làm mồi để bắt gia đình huynh phải trả cho y một món tiền rất lớn. Ngờ đâu lúc ấy, trên mặt bể có một con cá Kinh thật lớn xuất hiện, nó nuốt chiếc thuyền của tên hải tặc và cả ngu huynh vào trong bụng của nó...

Phong Lan nghe thấy Long Uyên nói tới đó thì giật mình kinh hãi, vội kêu lên một tiếng. Long Uyên liền lần lượt kể chuyện mình ngộ hiểm như thế nào, sau được Vân Tuệ cứu giúp ra sao, và chàng ở trên cô đảo được nàng nuôi nấng dạy bảo thế nào, nhất nhất kể lại hết.

Phong Lan nghe tới đó vừa kinh hãi, vừa ngạc nhiên, đối với Vân Tuệ, nàng không những cảm ơn nàng ta mà còn cảm phục lẫn thương mến nữa là khác.

Nàng nghĩ ngợi giây lát, bỗng sực nghĩ ra việc gì, liền lớn tiếng hỏi:

- Long đại ca, có phải tên thật của đại ca không phải là Long Vân mà là Long Uyên phải không?

Long Uyên lớn tiếng cười ha hả, bệnh của chàng đã hoàn toàn khỏi hết, chàng vội lấy tay áo lau mặt một cái và đứng dậy ngay.

Phong Lan ngẩng mặt lên nhìn, đột nhiên kinh hãi la lớn:

- Ủa... quả thật... đại ca đùa giỡn... khiến tôi đau khổ... đêm ngày.

Phong Lan tuy kêu khổ luôn miệng như vậy, nhưng thấy người yêu của mình đẹp trai và tao nhã như thế thì trong lòng lại mừng rỡ hết sức, mắt cứ tit lại, mặt đỏ bừng. Hai người nhìn nhau giây lát rồi mới ôm chặt lấy nhau.

Đang lúc ấy, bỗng có một tiếng cười nổi lên ở phía sau. Cả hai giật mình kinh hãi, vội buông nhau ra và nhìn lại thì mới hay đó là Vân Tuệ. Lúc bấy giờ nàng cũng đã tẩy trang rồi, hai người mặt đỏ bừng thẹn thùng vô cùng. Vân Tuệ cười nói:

- Xin lỗi nhé, tôi vô ý xuất hiện trong lúc hai người đang âu yếm, nhưng bà bà cũng đã tới kia, không nên để cho bà bà trông thấy.

Phong Lan làm ra vẻ giận dữ, giậm chân một cái, lườm Vân Tuệ và giờ hai tay ra ôm chặt lấy nàng, rồi cù lét nàng và nũng nịu nói:

- Chị hư lắm, dọa nạt người ta hoài. Em nhất định không tha cho chị đâu.

Vân Tuệ không ngờ Phong Lan lại cù lét mình, nàng nhột quá không chịu nổi, cứ cười khanh khách và đáp:

- Xin lỗi em, nhưng... em... đã được chồng rồi... quên ngay bà mai... thật là không nên.

Phong Lan lại giậm chân xuống đất mấy cái, nũng nịu nói:

- Chị còn nói, chị còn nói... em không chịu đâu...

Vân Tuệ vẫn cười hì hì và nói tiếp:

- Thôi được... chị không nói nữa.

Lúc ấy Phong Lan mới chịu ngừng tay, nhưng vẫn ôm chặt lấy Vân Tuệ không chịu buông. Nghỉ ngơi giây lát, Vân Tuệ mới hết nhột và nói tiếp:

- Cô em này của chị lợi hại thật.

Phong Lan vẫn ôm chặt nàng, lườm nàng một cái rất tình tứ và đáp:

- Bây giờ chị mới biết ư?

Vân Tuệ làm mặt xấu, chế nhạo Long Uyên:

- Hiền đệ nghe thấy chưa? Sau này phải cẩn thận đấy nhé, bằng không thì con hổ cái này...

Phong Lan không để cho nàng nói tiếp, định cù lét Vân Tuệ nữa, nhưng lần này thì Vân Tuệ đã kịp lẩn ra núp sau lưng Long Uyên, không để cho nàng ta bắt được như trước nữa.

Long Uyên thấy hai người vợ đều đẹp như tiên, chàng khoái chí vô cùng. Phong Lan thấy chàng có vẻ đặc chí như vậy thì cũng khoan khoái hết sức, nhưng bên ngoài vẫn phải làm ra vẻ hờn giận, hậm hực giẫm chân mấy cái. Ngờ đâu, nàng chưa kịp nói gì thì phía sau đã có giọng nói khàn khàn vang lên:

- Lan nhi, cháu làm gì mà giẫm chân như thế? Không sợ thủng giày hay sao chứ?

Phong Lan nghe tiếng thì đã biết là ai rồi, liền quay đầu lại nhõng nhẽo nói:

- Cả bà cũng bắt nạt cháu nốt, cháu không chịu đâu.

Vân Tuệ đã nói chuyện cho Võ Di Bà Bà hay rồi, nên bà bà cũng hớn hờ tươi cười chứ không có vẻ gì u uất như mấy tháng trước nữa. Bà ta liền lớn tiếng cười và giơ tay ra ôm lấy Phong Lan rồi nói:

- Thôi thôi, ai mà dám bắt nạt con hổ cái của bà.

Long Uyên vội tiến đến trước mặt Võ Di Bà Bà, quỳ xuống vái chào và nói:

- Long Uyên bái kiến bà bà, xin bà bà xá tội cho.

Bà cụ vốn ghét chàng là người xấu xí, bây giờ thấy chàng đẹp trai như vậy, vội chỉ Phong Lan và nói:

- Thôi, cậu bé đứng dậy đi, đừng làm bẩn áo nữa. Lan nhi, cháu xem Long đại ca của cháu lễ phép biết bao, chứ có giống như cháu đâu.

Phong Lan nghe thấy bà nói như vậy liền dẫu môi nũng nịu. Bà lão trông thấy bộ mặt tức cười của nàng, liền đổi giọng nói tiếp:

- Việc của hai người, Tuệ cô nương đã nói hết cho bà nghe rồi. Thật hiếm có người nhân nghĩa và quảng đại như cô nương, nên già này cảm ơn vô cùng. Vừa rồi Tuệ cô nương còn nói nhiều lời khác nữa, và già đây chỉ có một cách là tán thành mà thôi, chứ không có điều gì dị nghị hết.

Long Uyên và Phong Lan đều quay đầu lại nhìn Vân Tuệ, ngờ đâu Vân Tuệ lại mỉm cười đứng nhìn trời và nói:

- Đã đến lúc chúng ta ăn cơm rồi, chúng ta xuống núi nhé.

Bà bà mỉm cười gật đầu.

Thế là bốn người xuống núi ngay.

- o O o -